

dete, konj i oblak*

eftim kletnikov

PRVO

U prvom jajetu:
ptica sa nebom
i stablo nad kojim će
da svali jaje, zazeleneli
let.

U prvoj kapi:
potop, davljenik
i brod.

U prvom kamenu:
Ognjen i oganj,
ognjište u srcu-kući
Crnog Samotnika.

U prvom semenu:
ambar tvojih poljubaca,
vrtovi i plodovi
Neizrečenog.

TO ŠTO SADA CVETA

To što sada cveta
sitno cveće
to je nečije sećanje
nečiji trenutak umnožen,
sećanje davnašnje
što traje
i pošto se izgovori.

NAPETA TIŠINA

I kuća je vazduh
i vazduh je kuća.
Niz gustu prozračnost
nečega
Neko silazi,
gleda dete i kaže:
– to je deo boga
okrugao i večno lep.

No, otvorene u tišini
i posude su grlo
što se sprema da vikne:
– Lele!

I prozorče je krik
naveden prema prostorima
što sviraju
dodirnuti krilom andela
koje prolazi ponad samotnog srca
doma našeg.

SAMO SPOKOJNA TAČKA

Postoji vreme-krik
kada je prsten nevenčan u vaseljenu
kada mesečina posivela
cveće pase
i kad demon-put guta
lakomo naše zaljubljene korake
kada se u svakom atomu
budi po jedna zver
i riče.

Samo –
spokojna tačka
u koju tone Sve
i ponovo se vraća
na svoje prepoznatljivo mesto.

KADA SE SKLOPE TREPAVICE

Kada se sklope
trepavice
svet postaje
gusta tačka.

Ponovo su
u **prvoj kapi**
i plivač
i davljenik.

Oni su isti glas
dubine
i budno riblje oko.

More samo što nije grunulo.

DRVO U SEMENU

Znade li drvo još u semenu
kakva će oluja da ga zadese
i koliko će toga podneti
koren i stablo
zaradi zaljubljenosti
što se razlistava sa senkom
pod njim.

• • • • •
A to se još nije pokrenulo.

I ONA KOŠPICA DRENA

I ona košpica drena
što još iz njenog ploda nije
i njena koštica što će tek da bude;

I ona divokoz
što još nije
a što će da se rodi
u kamenjaru
nad zlatnim plećima oblaka;

I onaj poljubac
što još nije,
a što će da bude voćnjak
njenih usana;

I munja koje nema
a koja će da sine
kao prozračna mašnica
osjećanja uoči svadbe.

I prsten,
i jabuka,
i crkva
što još nijesu
a što će da budu,

Ideju i temelj sve to ima
u tački
tvog dubokog spokoja
iz kojega se množe slike
i svet skladno raste.

LICE ŠTO ŽUBORI

Puno je ognja
kamenje temelja
napuštene kuće.

Ozdravićeš
a sa senkom će

i planina da se digne
i da postane ptica.

Pod njom će
samo potok vedrine
da šumi.

Plavo
devojče sa vodenim krčagom,
vodenim korakom
i prstima vodenim
doći će da natoči...

Tvoje lice što žubori...

AKO JE RUŽA POZAJMILA TVOJE TELO

1.

Ako je ruža
pozajmila
tvoje telo
onda ono
može da postane
i slavuj.

2.

Gledaj,
senka jednog pileta
je već latica:
let postaje koren –
pesma – miris.

3.

I,
kada misliš
da je krug zatvoren
jedan žbun ruže
postaje jato ptica
koje se diže
i gubi
u dubokom nebu
usnulosti.

DETE, KONJ I OBLAK

Gle, sja oblak rumen,
a bezgriv konj, u trku,
na ledima mu se izvio,
nad sinjim bezdanom
i samo što nije zario
zlatna kopita
u gusti miris šume
kad ga, izgubljeno, jedno Dete
za uzdu hvata
i odvodi na izvor
u goru
da ga vode napoji
a za konjem i Detetom
i oblak izščezava.

(Da samo vidite
kako je bistar potok
tamo gde plavo ushićenje
izbija.)

Preveo Danilo Jakanović

*Iz knjige »PESNI ZA OGNEN«, Mislja, Skopje,
1983.)